

беднитѣ се оплакваше, предъ богатитѣ се хвалѣше.

— Мазна Гана, брей! — псуваше го Кузма Шоповъ. — Душицата ти съ памукъ ще извади и пакъ за светецъ ще мине!

Селянитѣ не го обичаха. Не ламтѣше за властъ, но въ всички общински золумлуци имаше прѣстъ. Не дружеше съ другитѣ селски богаташи, но цѣло село знаеше, че ги командва. Не се караше съ хората, но всички знаеха, че ги ненавижда. Усмисваха му се, но погледитѣ имъ бѣха студени и подозрителни. Поздравляваше той любезно, отвърщаха му любезно, а задъ гърба му съскаха:

— Наредилъ я синковеца, лежи и яде. Кжде го има такъвъ животъ.

Еднѣжъ, привечерь, Илия се връщаше отъ оранъ. „Какво ли ще е, да имамъ хилядо декари земя?“ — питаше се той и погледа му потѣваше мечтателно въ просторното поле. Житата бѣха подкарали, тъмнитѣ петна на младата ржжъ изпѣкваха ясно между свѣтлозеленото море на ечемицитѣ и пшеницитѣ. „Колко голѣмъ е кѣра, колко голѣмъ е свѣта!“ — чудеше се Илия. — „И пакъ земята е тѣсна, и пакъ за всички не достига“. — И заключавахе дълбокомислено: „Много свѣтъ се навѣди, трѣбва да се поразреди я отъ война, я отъ нѣкоя чума“. Кой знай защо, Илия бѣше сигуренъ, че той нѣма да попадне въ това разреждане. Колю разправяше чо земята била широка и можела да изхрани още сто пжти повече народъ. „Празна работа!“ — присмиваше се Илия. — „Ето, да вземе мене. Три деца имамъ, а какво ще имъ оставя, ако не купя нѣкоя и друга нивица? Работа, работа, ето кжде е спасението!“

Илия не видѣ, когато Наню излѣзе изъ храсталивия Поповъ синуръ и избърза да го настигне.

— Добра вечеръ, Илийко. Свърши ли?

— А, ти ли си Наньо? Остана ми за бела едно